

Giới thiệu Em Gái Của Người Thương

Thể loại: ngôn tình hiện đại, hài hước, đoản văn

Có khi nào bạn từng nghĩ nếu một ngày bạn phải đối mặt với em gái của người bạn thương sẽ như thế nào hay không?

"Tôi từng tưởng tượng đến cả trăm ngàn sự cố, sóng gió mà tôi và người thương phải trải qua, chúng tôi sẽ cố gắng nắm tay nhau vượt qua tất cả rồi đi đến một cái kết mỹ mãn. Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến mình phải đối mặt với con bé mới chấp chững bước vào cấp ba, hơn nữa là em gái của anh ấy. Trước giờ tôi chỉ toàn nghĩ đến sự cảm đoán, rồi mẹ anh sẽ hẹn gặp riêng tôi, đưa tôi một cọc tiền và bảo tôi hãy rời xa anh. Thật. Tôi đã nghĩ đến điều đó. Nhưng đâu có ngờ mẹ anh không xuất hiện mà là em gái anh xuất hiện. Sai nhân vật khiến toàn bộ trí óc dành để suy nghĩ đối phó của tôi bị ngưng trệ."

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Khi yêu một ai đó bạn sẽ yêu tất cả những gì liên quan đến người đó."

Tôi tắt điện thoại, để úp màn hình xuống bàn rồi chán nản chống cằm nhìn ra ngoài sân trường đầy nắng và vô cùng hoang vắng.

Cái câu tôi vừa đọc trên Facebook ấy chả có sai, thật sự là đúng nhưng không hoàn toàn đúng với tôi. Bởi tôi yêu một chàng trai, nhưng em gái chàng trai đó tôi lại không thể nào yêu nổi.

Tại sao vậy?

Chả tại sao cả, con bé ấy nhìn vào là không thể thương yêu gì nổi rồi, thậm chí tôi còn không có tí tẹo nào cảm tình với nó. Ấy vậy mà mỗi lần có người yêu tôi phải luôn trung bộ mặt giả tạo, diễn xuất như diễn viên chuyên nghiệp để ngọt ngào với con bé.

Thế mới nói ông trời toàn truơng người chứ chả được gì cả.

Chả hiểu tại sao ba mẹ người yêu tôi đã sinh được thằng con cực phẩm phát hờn như thế rồi còn sinh ra con bé hoàn hảo chả kém để tôi phải sống dở chết dở với nó như thế này.

Em gái người tôi thương là ai á?

Là một em hot girl vô cùng chảnh chọe. Con bé có thể cười với tất cả các cô gái là bạn của anh trai nó nhưng với tôi thì một cái liếc mắt nó cũng không làm.

Khinh người quá đáng còn gì, dù gì thì tôi cũng là người anh nó thương cơ mà, không thích tôi nhưng ít ra phải biết tôn trọng sự lựa chọn của anh nó chứ.

- Thật quá đáng mà!

Nghĩ đến con bé tôi lại không kiềm được con tức giận mà đập tay xuống bàn gỗ một cái thật kêu...

- Việc tôi yêu cầu lớp ở lại năm phút để giảng bài là quá đáng lắm hả?

... mà quên mất mình vẫn đang ngồi ở trong lớp, học tiết của thầy hắc ám đội lốt thiên thần.

- Dạ... không phải ạ. Ý em là... là tại sao một tiết chỉ có 45 phút, thật quá đáng mà. Ha ha ha.

Tôi đứng dậy nhìn diện mạo xinh đẹp của thầy vừa nói vừa cười giả lả.

- Tôi cũng thấy đúng là quá đáng thật. – Thầy xinh đẹp cuộn tròn cuốn giáo trình trên tay mở miệng nói. – Mấy anh chị có thấy quá đáng không? – Sau đó là trung bộ mặt với nụ cười làm rung động lòng người hỏi cả lớp tôi.

Dưới sức mạnh của nụ cười ấy, mấy đứa lớp tôi ngay lập tức bị ảnh hưởng, ba mươi lăm đứa run tay run chân đồng thanh đáp:

- Quá đáng ạ!

- Tốt. Thế nên thầy trò cùng dùng luôn 15 phút giải lao để học cho xong tiết này. Ai đó đọc lớn đoạn thứ ba trang 151 đi.

Thế là hết.

Tôi nhất định sẽ phải từ giả cuộc sống này sau khi kết thúc tiết học này.

Tất cả chỉ tại em gái của người tôi thương mà ra.

Tôi uest oải nằm rạp xuống bàn ăn ở căn tin, cả người không còn chút sức lực để thở. Thầy xinh đẹp quả nhiên không nương tay, lớp tôi đã học 5 tiết liền cho đến khi buổi học sáng kết thúc. Và quả nhiên lớp tôi cũng không nề tình bạn bè học chung mấy năm trời, sau khi trống kết thúc tiết 5 vang lên tụi nó đã nằng tôi đến nỗi bây giờ tại còn ừ.

Thật thế thảm mà.

- Nghe nói lớp em học tiết thầy Đẹp xuyên giờ giải lao luôn phải không?

Nghe giọng nói của người tôi thương vang lên ở đối diện, tôi liền ngẩng đầu lên. Giờ phút này được gặp nhan sắc đứng TOP cũng an ủi quá.

- Tại sao vậy? – Người thương ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng hỏi.

- Tại vì... - Tại vì em gái anh đã khiến em nổi điên lên, vì không kiềm chế được mà chọc đến thầy xinh đẹp, sau đó là học luôn cả giờ giải lao. -... lớp em đã yêu cầu thầy ấy dạy luôn đây ạ. – Tôi ừ xịu đáp lại.

- Thế hả? Vậy thì phần chần lên chứ. Cười cái coi. – Người thương gật gù, sau đó đưa tay đẩy hai khước miệng tôi lên.

Thấy anh cười còn an ủi tôi như thế, tôi lập tức quăng đi cái mặt cười đáp lại anh. Kiếp trước chắc tôi đã cứu cả Thế Giới nên bây giờ mới có người yêu tuyệt vời đến vậy.

- Em ăn gì anh đi lấy luôn cho. – Người thương nhìn sang quầy bán hỏi tôi.

- Bún bò ạ. – Tôi chống cằm nói.

Người thương khẽ cười rồi đứng dậy đi về quầy bán hàng, để tôi ở lại với cả chục ánh mắt ghen tỵ gần đó.

Cảnh này cũng quá quen thuộc với tôi rồi.

Chẳng mấy chốc người thương của tôi trở lại, tay trái là một tô bún bò có đĩa rau chòng lên ấy, tay phải là đĩa com

- Hôm nay anh ăn com à? – Sau khi người thương đặt cả hai thứ xuống bàn tôi liền hỏi. Thường ngày anh ấy đâu thích cái gì khô khan vào buổi trưa.

- Cái này anh lấy cho Diệp. – Người thương chỉ tay vào đĩa com toàn rau với củ nói.

- À... - Tôi gật gù, thì ra là lấy cho em gái. – Nhưng sao toàn rau thế kia ạ? Làm sao con... à, làm sao em ấy có sức mà học.

- Diệp ăn uống khoa học lắm, cái này là theo chế độ ăn uống của nó đó, yên tâm đi. – Người thương vừa ngắt rau bỏ vào tô bún bò của tôi vừa nói. Trên môi anh còn nở nụ cười vô cùng hạnh diện.

Ăn uống khoa học. Hèn gì êm đẹp kinh dị, từ mặt mũi đến dáng người. Chả bù với tôi, cứ đói là ăn tuốt tuồn tuột, chả để ý đến cái gì là khoa với học.

- Diệp, ở đây!

Đấy tô bún bò đã được trộn rau, nước sốt đầy đủ, ngay sau đó người thương liền giơ tay cao vẫy vẫy, miệng gọi tên em gái.

Diệp. Cái tên này xác định tôi có một bữa trưa không ngon lành gì rồi.

Tại sao á?

Cứ thử bực bội ai đó mà người đó chặn dần ngay trước mặt đi, xem có nuốt có ngon lành không.

- Cái này của em – Người thương bụng đĩa com đưa cho con bé.

Thiệt káo mà, đi đến tận bàn mà không chào hỏi ai một tiếng. Không biết lớn nhỏ gì cả.

- Diệp đến ăn trưa hả? – Tôi bỏ đôi đũa xuống ngược mặt cười tươi hỏi thăm con bé.

- Em cảm ơn ạ. Em ra phía kia ăn.

Như tôi đã nói, nó có thể cười nói với bất cứ ai, riêng tôi thì không. Vì vậy sau khi tôi thân thiện hỏi thăm nó liền quăng cho tôi một đồng bơ được mùa,

nhận lấy đĩa com của người thương rồi bỏ đi.

Thật muốn lật cả bàn đi lại túm tóc dạy cho một bài học mà. Tại sao nó lại là em gái của người thương chứ?

- Em ăn đi, anh lấy phần của anh. – Người thương gõ tay xuống bàn nói sau đó rời đi.

- Vâng ạ.

Còn tâm trạng gì để mà ăn nữa chứ.

Tôi ngậm đầu đưa nhìn chăm chăm về phía con bé, nó đang ăn đúng kiểu tiểu thư, dường như không thấy được rằng khi nó nhai luôn mà.

Nghĩ lại thái độ xem tôi như người tàn hình lúc nãy của nó, tôi lại không kiềm chế được bản thân mà đập mạnh đôi đũa lên bàn, hùng hổ đi lại chỗ bàn con bé không kiêng nể gì cầm ly nước lọc trên bàn nó và hất thẳng vào cái khuôn mặt xinh đẹp đó. Cả căn tin đang nhốn nháo bỗng dưng im bật. Thậm chí tôi còn có thể nghe thấy tiếng thờ.

- Chị điên hả? – Con bé đứng phắt dậy găng giọng với tôi.

Tôi cười nhếch mép không trả lời nó, thay vào đó là túm lấy mái tóc của nó kéo ngược ra sau khiến nó không ngừng la hét. Tôi vừa dùng sức vừa lên tiếng dạy dỗ:

- Sau này có còn dám hỗn láo với người lớn không hả? Có còn dám lơ người yêu của anh trai không hả? Có học hành thì phải cư xử cho đàng hoàng nghe chưa? Nghe chưa hả?

Trước sự dạy dỗ của tôi, con bé liền khóc bù lu bù loa, khuôn mặt xinh đẹp méo mó liên tục xin lỗi:

- Em rõ rồi, em xin lỗi chị, sau này em không như thế nữa. Em xin lỗi chị.

Xung quanh tôi có vài người vỗ tay. Mấy người ấy nói lâu nay không ai dám động đến em, nay tôi nghĩa hiệp ra tay khiến em nhìn nhận cái sai của mình, sau này nhất định không chảnh chọe nữa.

Tôi thả tóc con bé ra, phui phui tay rồi mỉm cười với bao nhiêu người căn tin. Phải như vậy mới đúng chứ, để xem sau này có còn dám hếch mặt với tôi nữa không.

Tôi bật cười rồi ngang nhiên trở về bàn mình, để con bé khóc không ra tiếng mắt mặt ở một góc.

Tôi ngừng cười, mở mắt, phát hiện không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía mình. Mấy ánh mắt này... ý là gì chứ? Tôi liếc về phía góc kia, em gái người thương tay cầm ly nước cam cũng nhìn về phía tôi, ánh mắt khinh thường.

Mà, nó uống nước cam á?

Khoan đã, sao nó vẫn...

Lạy Chúa, này giờ sự việc gì đã diễn ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tôi vui mặt xuống đầu gối, mặc cho gió thổi khiến mái tóc bay tứ tung. Bên cạnh tôi là người thương, anh ấy chỉ im lặng ngồi như thế. Và đó là lý do khiến tôi không muốn ngẩng đầu lên vào lúc này.

- Em định không nhìn mặt anh cho đến khi vào học ấy à? – Người thương vuốt mái tóc chắc là rối như cột rom của tôi lên tiếng hỏi.

- Mắt mặt lăm, anh tránh đi không được sao? – Tôi vẫn như cũ nói.

- Với anh em còn ngại à?

- Anh tránh đi để em còn ngẩng mặt, sắp ngộp thở rồi.

- Thôi nào, anh còn lạ gì em nữa, ngẩng mặt lên nào.

Người thương hơi dùng sức kéo đầu tôi lên, anh sửa lại mái tóc của tôi một chút. Đối mặt với sự chăm sóc của anh tôi càng thấy mình thật sự ỉu bịch. Tại sao tôi lại nghĩ đến chuyện dạy dỗ em gái người thương nhỉ? Tại sao tôi có thể tưởng tượng rồi làm trò cười cho cả căn tin nhỉ? Tại sao tôi lại để nhiều người nói mình không xứng với anh chứ.

- Em không thích em gái anh thì cứ tỏ ra không thích đi, không cần phải tỏ ra có cảm tình với nó. – Người thương vén một lọn tóc sang bên tai, nhỏ giọng nói.

- Anh có ý định chia tay với em sao?

Người thương: "..."

- Làm thế nào để thân với Diệp hơn vậy? – Tôi co chân, đặt đầu trên đầu gối, nghiêng mặt nhìn anh hỏi.

- Tính nó không dễ chiều đâu, anh cũng không quan trọng mối quan hệ của em và nó như thế nào, quan trọng là mối quan hệ của anh và em thôi.

- Nhưng như vậy anh sẽ có xử lý, lỡ có một ngày con bé lại bắt anh chọn giữa nó và em thì sao?

- Em thôi mấy suy nghĩ ở đâu đâu đó đi. – Người thương búng trán tôi một cái, bật cười nói.

- Thật ra em muốn thân với Diệp lắm.

- Thôi thôi đi, trong đầu em lúc nào không có mấy suy nghĩ muốn dạy dỗ nó một trận, như khi nãy ấy.

Hóa ra cái gì người thương cũng biết.

- Anh đi chỗ khác đi. – Tôi một lần nữa vùi mặt vào đầu gối, xua đuổi người thương.

***

Sau khi xua đuổi thành công người thương tôi đã trở về lớp với dáng vẻ như một tên trộm. Vừa bước vào lớp đã nhận được bao nhiêu là ánh mắt với đầy đủ ý mỉa mai. Lũ này cũng có tâm lý lắm.

- Nghe đồn mày mộng du ngay căn tin luôn hở? – Một đứa tôi hay gọi là Tóc Tém, ngồi đằng sau tôi cười cười chồm người lên hỏi.

- Mộng du cái khi. – Tôi bực bội lau bầu với Tóc Tém.

- Nói nghe này, em gái người yêu mày không ưa mày cũng đúng lắm. Anh trai là người hoàn hảo đến chín - mười – chín - chám – chín – mười - chín phần trăm mà lại vớt được một người như mày gặp tao thì tao còn có thái độ hơn nó nữa. – Một đứa khác cũng chen mồm vào nói.

- Không - chám - không - không - một phần trăm không hoàn hảo chắc là đã chọn mày. – Tóc Tém gật gù đồng ý với đứa nói trước nó rồi còn bỗ xung thêm.

- Đừng nhận tao và bọn mày là bạn nhé. – Tôi liếc hai đứa nó một cái thật sắc rồi giận dỗi bỏ ra khỏi lớp.

Còn cảm ỉu ở đây tại nó sẽ làm con tim tôi tan nát không thể chấp vá mất.

***

Tôi lững thững ở hành lang khu thực hành, giờ trưa chỗ này khá vắng nên nó hiển nhiên trở thành chỗ trú ngụ của một đứa gần như bị xem là tội đồ như tôi. Dư luận thật ác liệt mà. Tôi chỉ lơ không kiểm chế được mà bật cười một mình thôi cũng bị ném đá. Chỉ vì tôi là bạn gái của người hoàn hảo. Thế Giới càng ngày càng khó sống thì phải.

Tôi ngồi tựa vào bức tường vàng gần cầu thang, hai tay bó gối nhìn hàng phượng rung rinh theo từng cơn gió mà lòng trầm xuống. Tôi không là người hay nghĩ nhiều, trước đây khi mới quen người thương cũng có lắm lời ra tiếng vào giữa mối quan hệ của chúng tôi, nhưng tôi chưa từng để tâm. Người thương cũng bảo không cần để tâm vì anh ấy chọn bạn gái cho cuộc đời anh ấy chứ không phải người ngoài chọn. Với tôi lời người thương lúc nào cũng đúng, lúc nào cũng là lẽ phải nên tôi luôn bỏ ngoài tai mấy lời nói sắc mùi ghen tỵ, thậm chí còn lấy đó để thương yêu anh nhiều hơn. Nhưng... từ khi em gái người thương xuất hiện, cái bản mặt đã chai mòn của tôi từ từ bị cơn bé ấy bào cho mỏng lại.

Tôi là một người con gái, vì thế tôi cũng khá nhạy cảm. Nhất là khi đang yêu nữa. Nên trước ánh nhìn không phục của em gái người thương tôi thiếu tự tin trầm trọng. Mặc dù là anh đã nói không cần quan tâm, nhưng làm sao mà không thể không quan tâm chứ? Cái này liên quan đến tương lai của anh và tôi cơ mà.

Tôi từng tưởng tượng đến cả trăm ngàn sự cố, sóng gió mà tôi và người thương phải trải qua, chúng tôi sẽ cố gắng nắm tay nhau vượt qua tất cả rồi đi đến một cái kết mỹ mãn. Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến mình phải đối mặt với cơn bé mới chập chững bước vào cấp ba, hơn nữa là em gái của anh ấy. Trước giờ tôi chỉ toàn nghĩ đến sự cảm ơn, rồi mẹ anh sẽ hẹn gặp riêng tôi, đưa tôi một cọc tiền và bảo tôi hãy rời xa anh. Thật. Tôi đã nghĩ đến điều đó. Nhưng đâu có ngờ mẹ anh không xuất hiện mà là em gái anh xuất hiện. Sai nhân vật khiến toàn bộ trí óc dành để suy nghĩ đối phó của tôi bị ngưng trệ.

Thảm thật.

Em gái của người thương. Cái gì cũng giống người thương. Chỉ là em không thương yêu tôi như người thương.

Làm thế nào để con bé có cảm tình với tôi hơn nhỉ? Chạm mặt lâu dài, có mối quan hệ với anh trai nó và có thể là gia đình nó luôn mà cứ như vậy đâu có được. Nhưng mà làm cách nào chứ? Tôi không thể thay đổi được thì chỉ có cách thay đổi nó. Mà người thương đã khẳng định nó không dễ chiều, có thể đoán ra cũng không dễ thay đổi.

Chẳng lẽ cứ thế sao?

Nói gì thì nói, người thương chắc cũng phải khó xử lắm. Thân là người yêu, tôi làm sao nỡ để anh ấy cứ đau đầu với chuyện em gái – người yêu được.

- Ở đây đi, không có ai đâu.

Khi tôi còn đang nghiêm túc với vấn đề nhức nhối nhất thì ở dưới cầu thang có tiếng nói. Cái giọng này thì có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, à, có biến giọng tôi cũng nhận ra.

Em gái người thương sao lại ở đây ấy nhỉ?

Tình tò mò của tôi dâng lên, lại thấy có vẻ sự việc của con bé có vẻ nghiêm trọng nên đã vênh tai voi lên và nghe. Đây đâu được tính là nghe lén, tôi ngồi đây trước và do con bé nói to quá thôi. Phải, là như vậy đó.

- Tôi nghĩ cậu cũng thấy rõ cậu ấy thích tôi, thế nên đừng lảng vảng trước mặt nhau nữa nhé.

Tôi ló đầu sau bức tường vàng, nhận ra ngay người đang nói chuyện với con bé. Em này là Á Khôi cuộc thi Nữ Sinh Thanh Lịch khối 10 nè, còn Diệp là Hoa Khôi hẳn hoi.

Thế Giới đáng sợ thật. Tôi vẫn nhớ cái ngày hai đứa lên nhận giải, Hoa Khôi với Á Khôi còn nắm chặt tay nhau, rồi ôm, rồi cười cười nói nói, thậm chí bé Á Khôi kia còn tặng luôn bó hoa của nó cho Diệp cơ. Ấy vậy mà bây giờ xem hai đứa nó kia, khoanh tay trừng mắt nhìn nhau, nói lời cay đắng. Con nít bây giờ kinh lắm.

- Hai người đã công khai đâu mà cấm với chả đoán.

Tuyệt thật. Con bé suốt ngày chỉ học với ăn uống khoa học và ghét người yêu của anh nó đang có mối quan hệ tay ba kia.

Mà phải thừa nhận mức độ bình tĩnh và lạnh lùng của Diệp đáng sợ thật. Không, cái này phải gọi là sự cao ngạo. Con bé là người luôn cao ngạo còn gì.

- Cậu không biết người thông minh không cần nói cũng biết chuyện gì xảy ra sao?

- Đây không phải người thông minh.

- Thế bây giờ tôi nói cho cậu biết đấy, tụi này đang quen nhau, cậu ấy không thích cậu đâu. Tìm người khác đi. Mà, người như cậu ai mà dám chạm tới chứ.

Tiếng giày vang lên mỗi lúc mỗi xa dần, nhỏ dần. Tôi đoán là Á Khôi đi rồi. Một hồi sau tôi không còn nghe động tĩnh gì nữa, chắc là Diệp cũng đi rồi.

Nghĩ như vậy tôi liền đứng thẳng dậy, bước ra giữa cầu thang chỗ hai đứa nó vừa mới cảnh cáo, đối đáp nhau, nhưng chỉ vừa ló đầu khỏi tường liền đụng ngay Diệp.

Con bé này bước lên cầu thang không có một tiếng động á? Kinh khủng thật.

Vì quá bất ngờ, tôi lại có tính hay giật mình nên vừa đụng nó tôi liền đưa điện thoại đang cầm trên tay lên tai, nhanh miệng nói:

- Em ở hành lang khu thực hành, anh đến hả? – Vừa nói tôi vừa nhìn con bé.

Trái lại với vẻ đang cố gắng bình tĩnh của tôi, con bé vẫn trưng cái mặt lạnh như tiền và có chút khinh khinh ra. Sau một hồi, nó lên tiếng:

- Em đây ạ, chiều em đến nhà sách nên về trễ, anh không cần chờ em. Nếu có đi đâu thì cứ khóa cửa đi ạ, em có chìa khóa.

- "....."

- Vâng ạ. Em cúp đây.

Kết thúc mấy lời nói, tôi thấy nó tháo tai nghe ra khỏi tai.

?!

Nó... vừa nói chuyện với người thương xong?

- Màn hình và loa đang hướng ra ngoài ạ.

Ném lại một câu cụt ngủn cho tôi, sau đó con bé xoay người bỏ đi.

Chúa ơi, mắt mặt quá.

Quá mắt mặt.

Tôi đi nhảy lầu đây!

***

Tôi đứng ở một con hẻm cách trường không, bên cạnh là người thương mắt đang tỏ vẻ khó hiểu.

Vâng, tôi vẫn còn sống sau ý nghĩ muốn nhảy lầu sau khi chạm mặt em người thương.

- Anh còn phải đi học nữa, em chờ ai sao? – Người thương vừa nhìn đồng hồ vừa hỏi.

- Chờ người quan trọng, liên quan đến sự hòa bình sau này trong nhà anh đấy. – Tôi nghiêm túc nói.

Trước lời nói của tôi, người thương chỉ cười cười. Anh dắt chiếc xe đạp lại gần chỗ tôi hơn, vén mấy cọng tóc bị gió thổi bay tứ tung ra sau tai, nói:

- Đừng lo chuyện bao đồng nữa, hòa bình trong nhà anh đều do mẫu thân đại nhân quyết định, không phiền đến người ngoài đâu.

Tôi: "..."

Thở dài một hơi, tôi quyết định một lần nữa xua đuổi người thương:

- Anh về trước đi, em sẽ nhắn tin cho anh sau.

- Đừng có la cà đó.

- Em lớn rồi mà.

Người thương khuất nhanh sau con hẻm với chiếc xe đạp của anh ấy, chỉ còn tôi đứng với chiếc xe đạp của mình đợi chờ người có thể cho tôi một tương lai tốt đẹp.

Thật ra lúc trưa tôi đã định nhảy lầu rồi, nhưng khi vừa nhắm mắt để chuẩn bị hòa nhập với không khí thì khuôn mặt đẹp trai của ai đó hiện lên trong đầu tôi và ngay lập tức tôi dừng ngay lại hành động nhảy lầu.

Người mà em gái người thương để ý chắc là đẹp trai lắm.

Dựa vào mối quan hệ rộng rãi của Tóc Tém, cuối giờ tôi biết được một chút thông tin và lên kế hoạch thực hiện một sứ mệnh vô cùng quan trọng với danh nghĩa "Người yêu của anh trai" dành cho Diệp.

Nếu giúp mối quan hệ của con bé tốt đẹp thì mối quan hệ của tôi và nó cũng sẽ tốt đẹp. Ông trời quả nhiên biết giúp người, để tôi nghe được đoạn nói chuyện đó.

Còn bây giờ thì bắt đầu bước đầu tiên nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sau khi tiễn người thương đi, tôi đạp xe đến một nhà sách nhỏ cách trường không xa, nơi mà Tóc Tém nói người thương của em gái người thương thường hay đến sau giờ học.

Tôi dựng xe ở một góc dễ thấy rồi bước vào trong. Liếc quanh nhà sách mắt tôi liền bị thu hút bởi cậu nam sinh cao ráo, mặt mũi sáng sủa đang xếp sách ở một góc. Cậu này chắc chắn là người mà cả hai đứa xinh đẹp đang giành nhau.

Tôi mon men lại gần chỗ cậu trai ấy, một mắt giả vờ tìm sách, một mắt lại ngó sang người đứng bên cạnh.

Nên làm thế nào để bắt chuyện nhỉ? Khi bắt chuyện được rồi thì nói những gì nhỉ? Nói bóng nói gió hay nói thẳng ra nhỉ?

Nên quay sang cười thật khả ái rồi nhẹ nhàng bảo "Em có thể nói chuyện với chị một chút được không?" rồi triển luôn sự việc. Hay là giả vờ chật vật đáng thương "Có thể tìm hộ chị cuốn sách không?" sau đó dẫn dắt đến chuyện cần nói nhỉ? Hay là giả vờ ngạc nhiên "Oa, em chung trường với chị này!" rồi làm quen các kiểu, rồi nói chuyện chính? Hay là giả vờ trở thành một nữ sinh lạnh lùng, nói chuyện nhanh gọn quyết đoán "Theo tôi 10 phút, có chuyện muốn nói với cậu." rồi nói toạc ra?

- Aw, mình nên làm cái gì tiếp theo đây? – Tôi đập đầu vào tủ sách, ủ rũ tự hỏi.

- Chị có cần em giúp gì không ạ?

- Hả? À... có. Ha ha.

Hai tay tôi ôm ly nước mía, miệng cắn ống hút, hai mắt không rời khỏi cậu trai đang cười híp mắt ở đối diện. Cái này... tự nhiên thấy kì kì.

- Chị cần gì ạ?

- À, hình như cậu biết chị hả?

Thái độ thân thiện với nhiệt tình của cậu trai khiến tôi không khỏi thắc mắc.

- Tất nhiên là em biết chị rồi.

Ha ha, "tất nhiên" luôn cơ đấy. Câu trả lời làm tôi cứ nghĩ mình là người nổi tiếng. À mà tôi cũng nổi tiếng lắm ấy chứ, vì tôi là bạn gái của người nổi tiếng mà. Chắc là cậu ta biết tôi cũng vì thế.

- Chị cần gì ạ?

Vẫn với đôi mắt cười cực kì quyến rũ, cậu trai hỏi tôi, kiểu kiên nhẫn lắm cơ, phải rồi, nãy giờ đã hỏi mấy lần rồi mà tôi cứ cắt ngang. Mà, bây giờ nên nói cái gì đây? Kiểu vòng vèo hay kiểu thẳng thắn? Thẳng thắn thì có hơi thô lỗ không nhỉ? Vòng vèo thì cậu ta có nghĩ mình có mưu đồ bất chính không?

- Chị cứ nói thẳng đi, vòng vo hình như không phải phong cách của chị. Em không ngại gì hết.

Tuyệt thật, cậu ta có con mắt nhìn thấu lòng người đấy. Đã như vậy thì triển luôn cho rồi.

- Cậu có biết Diệp khối 10 không? – Tôi vẫn cắn đầu ống hút, hỏi.

- Dạ em biết. – Cậu trai gật đầu.

- Thế cậu có biết nó thích cậu không?

- Dạ?

- Nhìn biểu cảm ngạc nhiên kia, chắc chắn là không biết rồi. Thật ra Diệp thích cậu lắm đó, nhưng con bé không nói vì thấy cậu thân với đứa con gái khác. Tất nhiên rồi, chắc là con bé nghĩ hai đứa đang hẹn hò nên chỉ đứng phía sau chúc phúc. Con bé cao thượng muốn cậu hạnh phúc nên im lặng như thế đó. Diệp là cô gái tốt như vậy, chắc. Chị ấy, là chị khá thân với Diệp, chị cũng tình cờ biết thôi chứ không phải Diệp kể lể gì đâu. Nhưng mà trên phương diện một người chị, chị không thể đứng nhìn Diệp suốt ngày tỏ ra mạnh mẽ, tươi cười như không có chuyện gì. Con gái yếu đuối lắm, chị cá chắc là Diệp đau đớn và tổn thương như thế nào. Hôm nay chị tìm em để cho em biết có một người thương em như thế nào thôi.

- À...

- Chị không nói rằng em hãy suy nghĩ kĩ lại tình cảm hiện tại của em, chị chỉ muốn nói cho em biết cô gái yêu em nhưng chấp nhận đứng ngoài là cô gái tuyệt vời nhất thôi, là người con gái xứng đáng được yêu thương và trân trọng.

- ...

- Tình cảm thì không miễn cưỡng mà, thế nên em cũng đừng để ý lắm làm gì. Chị gặp em chỉ mục đích này thôi, bây giờ chị phải về rồi. Tạm biệt em nhé.

Không để cậu trai lên tiếng, tôi nhanh chân ôm cặp chạy đi mất. Tiền nước... thôi cứ để con trai làm hành động ga lăng trả vậy.

Tôi đập xe trở về nhà, trong lòng vô cùng vui vẻ. Như vậy là tài giỏi quá rồi còn gì. Tôi đã tán công không để cậu trai kịp trở tay, nói trúng trọng tâm khiến cậu ta phải suy nghĩ. Tại sao tôi biết cậu ta sẽ suy nghĩ ấy hả? Khả năng quan sát.

Khi nói tôi tình mắt thấy cậu ta hơi ngây người, điều đó cho thấy ta bị sốc, cậu ta đang nghe những điều chưa bao giờ nghĩ đến, vì vậy nó nhất định sẽ trở thành một cái gì đó ám ảnh, và rồi sẽ suy nghĩ. Một ngày không xa cậu ta sẽ chấp nhận tình cảm của Diệp. Tôi chắc chắn điều đó luôn.

Tự tôi thấy mình vĩ đại rồi này.

Tôi hí hửng đạp xe nhanh hơn, trong đầu không ngừng nghĩ đến một ngày hai đứa kia thành một đôi và em gái người thương sẽ không xem thường tôi nữa.

Hôm nay trời đẹp thật!

Sáng,

Tôi mang tâm trạng thoải mái, hào hứng từ ngày hôm đến tận bây giờ đến trường. Sau khi gửi xe, tôi ra khỏi khu vực nhà xe thì tình cờ thấy em gái người thương đứng ở một góc hành lang vắng người, hai tay khoanh trước ngực, đầu cúi gằm, đối diện nó là cậu trai hôm qua.

Cái gì cơ? Cậu trai mắt cười ngày hôm qua đang nói chuyện riêng với Diệp á? Đỉnh thật, nhanh chóng thật.

Tôi không lại gần nghe lén, tôi chỉ đứng im tại chỗ nhìn diễn biến sự việc.

Tôi thấy Diệp vẫn cứ cúi gằm mặt, cậu trai mắt cười vẫn đang nói. Không phải là từ chối chứ? Không phải! Vì cậu ta vừa mới xoa đầu Diệp, động tác này là sao chứ? Phải yêu thương thân thiết lắm mới làm còn gì. Rồi cậu ta còn người rất ngọt ngào nữa. Diệp sau một hồi cúi đầu bây giờ đã ngẩng lên, không biết con bé nói gì nhưng cậu trai cười tươi hơn nữa. Diệp lại tặng cho cậu trai một cú đá vào chân sau đó bỏ đi, cậu trai cười không ngừng, lò cò đuổi theo.

Chúa ơi! Đáng yêu chưa kia. Tình này là tình đã thành rồi còn gì. Công của tôi chiếm 80% đấy.

- Sao lại đứng đây rồi cười như con ngốc thế kia?

Người thương,

Tôi cười thật tươi quay sang ôm lấy cánh tay anh ấy, nói:

- Không có gì cả. Cảm thấy hôm nay trời thật đẹp thôi.
- Dự báo lát nữa có mưa đó.
- Không quan tâm – Tôi nghe răng cười, tay siết chặt cánh tay của người thương hơn.
- Hơ, hôm nay em còn biết chủ động ôm ấp anh này, có chuyện gì vui lắm à? Hôm qua còn xua đuổi không nể tình ai.
- Không lâu nữa anh sẽ biết thôi, giờ thì lên lớp nào.

Hôm nay trời không có nắng, nhưng lòng tôi thì đầy nắng đây này.

Tóc Tém chống cằm nhìn tôi không chớp mắt, con nhỏ không lý giải được tại sao một đứa hôm qua còn đòi sống đòi chết, bằng mọi giá phải biến mất khỏi cuộc đời này như tôi bây giờ lại thoải mái cười rạng rỡ như thế này.

- Mà phải hiểu cuộc sống là những điều bất ngờ, nên hãy chớp mắt một cái rồi về chỗ đi. – Tôi đưa tay dúi vào trán nó một cái, thông thả nói.
- Mà làm gì được con bé Diệp à? – Tóc Tém cuối cùng cũng chớp mắt, hỏi.
- Phải, không lâu nữa mày sẽ phải công nhận người thương của tao hoàn hảo 100%, ngay cả chuyện chọn người yêu cũng hoàn hảo.
- Tao hiểu tại sao mùa này lại có dự báo mưa rồi. – Tóc Tém nhìn tôi một cách khinh bỉ, nó ném cho tôi một câu đầy mỉa mai rồi về chỗ.

Được thôi, thế mày cứ giữ thái độ đó đi nhé, rồi cũng có ngày mày sẽ phải nhìn tao bằng một con mắt khác Tóc Tém ạ.

Ra chơi. Nhà vệ sinh.

Tôi bị chặn lại ngay cửa nhà vệ sinh. Đứa gan cùng mình ấy là em gái người thương.

Ha ha ha, không phải là nói lời cảm ơn ngay chỗ này chứ? Này bé, không ưạ chị nhưng ít nhất cũng phải chọn nơi có tâm một chút chứ.

- Chị ở yên làm người yêu anh tôi không được hả?

Tôi nhận rõ con bé đã gằn giọng nói.

Tôi chớp chớp mắt ngơ ngác nhìn nó, thái độ gì vậy?

- Chị có biết tôi cố gắng không động chạm gì đến chị không? Tại sao suốt ngày chị cứ đưa bộ mặt vô tội đã phạm đầy tội ra rồi đi gây chuyện vậy? Tôi không cần chị xía vào bất cứ chuyện gì của tôi hết! - Con bé gần như là hét lên.

- Này này này, nói năng có trên có dưới một chút đi. Chị không biết em đang nói đến việc gì hết.

- Thôi ngay mấy trò vớ vẩn của chị lại đi. Đừng nghĩ bước được vào cuộc sống của anh trai tôi thì có luôn cái quyền bước vào cuộc sống của tôi. Cái gì cũng có giới hạn của nó đó. Chị đừng có chọc tức tôi ra, tôi không nể anh trai tôi nữa đâu!

- Ít nhất cũng phải nói rõ chuyện gì đã chứ? Cứ thế rồi tống một mớ nước bọt vào mặt người ta là bất lịch sự lắm biết không? – Tôi nghiêm túc cao giọng nói lại.

Con nhỏ này lại lên con nữa rồi.

- Tôi cảnh cáo chị rồi đó, việc của chị là làm người yêu của anh trai tôi thôi. Đừng dài tay dài chân, tôi sẽ không cảm kích bất cứ chuyện gì chị làm cho tôi đâu.

Rầm!

Con bé bỏ đi, đóng cửa một cách bạo lực, rồi nó cứ như vậy mà đi.

Láo thật!

Nhưng không phải sáng nay nó và cậu trai mắt cười kia còn rất hạnh phúc sao? Làm ơn mắc oán mà.

Tôi bực bội dùng chân đá cửa nhà vệ sinh đi về lớp.

Tốt thôi, coi như tôi gặp một đứa không biết điều là được chứ gì.

Nhưng mà còn bé dám lên mặt với tôi như vậy cơ đấy.

- Tức quá! – Tôi đập tay xuống bàn, hét lớn.

Tại sao lại có đứa ngông cuồng như vậy chứ.

À mà khoan đã...

- Tôi chỉ tốt bụng nhắc các em giặt khăn lau bảng sạch hơn một chút cũng khiến em tức giận như vậy hả?

Lại quên mất đang học tiết thầy Đẹp rồi.

- Em...

- Đi giặt khăn lau bảng, vắt khi nào nước trong thì trở lại. – Thầy Đẹp mỉm cười nói.

- Dạ...

Lớp tôi một lần nữa học xuyên cả giờ giải lao thứ 2 vì thầy Đẹp nói bù thời gian chờ tôi giặt khăn lau bảng.

Quá thảm hại.

Tôi nằm bẹp xuống bàn, không buồn nghĩ đến chuyện xuống nhà ăn.

- Không dám đối mặt với người yêu sao? – Tóc Tém ngồi xuống trước mặt tôi, miệng gặm một ổ bánh mì, tay và mắt dán vào màn hình điện thoại.

- Tại sao tao lại không dám đối mặt? Tao mệt thôi.

- Mà chưa biết gì hả?

- Biết gì là biết gì? – Tôi nhú mồm nhìn Tóc Tém đang ngạc nhiên nhìn mình.

Và lúc này tôi mới thấy mấy đứa trong lớp ngoài lớp cũng đang nhìn mình như một người nổi tiếng gặp scandal.

- Lên Confession đi. Số mới nhất. – Tóc Tém nói.

Hơ hơ hơ, trông có vẻ nghiêm trọng thật, ai tặng thị cho tôi sao?

À, không phải tôi. Là em gái người thương. Confession là đoạn video con bé đang tuôn một loạt lời nói không nể nang gì vào mặt tôi với caption: "Cách đối nhân xử thế của một hoa khôi thời đại mới?"

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Trời đổ mưa lớn.

Sau khi đọc cái Confession lật đồ hoa khôi ấy tôi đi tìm người thương. Khi gần đến lớp anh tôi lại đổi ý, chuyện này đâu có liên quan gì đến anh đâu mà tìm làm gì. Tôi quyết định đi tìm em gái của anh. Nhìn ngang nhìn dọc gì thì con bé chẳng có lỗi gì hết, nó chỉ là không thích tôi thôi.

Nhưng mà... tìm nó để làm gì?

Tôi rồi quá.

Mở điện thoại tìm lại Confession khi nãy, tôi kéo xuống phần bình luận, chẳng có một người nào bên em gái cả, chỉ toàn là những lời khó nghe thôi.

Tôi thở dài, chắc giờ nó muốn ở một mình, người chỉ dính cái mặt một chút trong video như tôi đây còn muốn ở một mình hưởng gì nhân vật chính như nó.

Gặp chuyện này tôi mới thấu một điều đã trở thành hiển nhiên và đây cũng chính là căn bệnh của xã hội: Không thể nhìn người khác vui vẻ.

Tôi vẫn ấn tượng lắm với những lời có cánh gửi đến Diệp khi con bé được ngôi vị hoa khôi, mọi người cũng có thể tưởng tượng ra được cái cảnh ấy. Cả cái trường này, kể cả những đứa ngu vẩn cùng bình luận một cái thật dài gửi đến nó, tất nhiên là khen rồi. Và bây giờ thì sao? Khi Diệp dính thị, những người trước đó không thích nó vào đào bới là chuyện đương nhiên, nhưng những người từng "yêu thương" nó cũng vậy.

Tôi tắt điện thoại, tìm đến nơi bình yên của bản thân.

Tôi đứng ở hành lang khu thực hành, ngơ ngác nhìn hai anh em cách mình không xa đang nói chuyện với nhau.

Hơ... trông căng thẳng quá.

Tiếng mưa quá lớn, tôi không nghe được hai anh em nói gì, nhưng vẻ mặt của người thương kia... như sắp sửa giết người ấy.

Tôi thở dài. Chán quá. Hình như mọi chuyện đều là lỗi của tôi thì phải. Dù sao hai người họ cũng là anh em, vì tôi mà trở mặt với nhau thì tôi là tội đồ rồi còn gì. Bây giờ tôi phải làm gì đây? Lên Cõnession của trường thanh minh giùm Diệp? Nói rằng tôi với nó chỉ diễn kịch? Như vậy thì con nít nó cũng không tin, có khi mấy nữ thích người thương có cớ nói tôi này nọ. Hay là chỉ lạnh lùng nói hiểu lầm nội bộ? Hay là thôi luôn đi.

Nhưng mà như vậy người thương và em gái sẽ chia phe đối nghịch nhau thì sao?

Tôi bực bội cào cào mái tóc của mình. Mà mà, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không biết con bé lên con gì. Rõ ràng là tôi đã giúp nó như vậy nó còn nổi điên lên với tôi. Chẳng lẽ nó muốn tự chinh phục thằng nhỏ mặt cười nên khi tôi giúp đỡ nó nổi cáu lên?

Khi các dây thần kinh trong đầu tôi đang còn rối tung lên thì em gái của người thương một bước mạnh, hai bước cũng mạnh lạnh lùng lướt qua mặt tôi. Con bé hoàn toàn xem tôi là người tàn hình. Hoặc là giận đến nổi không thấy tôi? Chắc là không thấy tôi, ha ha ha.

Tôi bấm môi, tay nắm chặt điện thoại nhìn theo dáng em gái của người thương khuất khỏi khu hành lang vắng người. Tự dưng tôi thấy hơi có lỗi khi thấy con bé chỉ lẻ loi như vậy.

- Mưa tạt ướt hết rồi.

Tôi giật mình, vội vàng quay người lại khi nghe thấy giọng nói quen thuộc phía sau. Người thương hai tay bỏ trong túi quần, mặt không biểu thị cảm xúc gì nhìn tôi chằm chằm

- Em không có nghe lén. – Tôi lại cào cào tóc nói.

- Anh biết. Có muốn em cũng không nghe được. – Người thương khẽ cười, vừa nói vừa đưa mắt nhìn ra ngoài màn mưa dày đặc.

- Hai người không cãi nhau đúng không? – Tôi vẫn đứng đối diện, đưa một tay khều khều tay anh đang bỏ trong túi quần.

- Không có. – Người thương cười tươi hơn, rút cả hai tay ra ừ tay tôi. – Em có giận Diệp không?

Tôi cười cười, kéo anh tựa vào lan can. Tôi biết chắc chắn một điều là anh sẽ không trách móc hay giận dỗi gì tôi, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc tôi và em gái anh ấy chính thức không có tiền triển gì được thêm gì nữa.

Thôi thì cứ như anh nói, anh quen tôi là theo cảm xúc của anh chứ không phải theo cái nhìn của người khác.

- Bây giờ em phải làm gì? – Tôi hỏi.

- Làm gì cũng không cần.

- Như vậy có được không? Thật ra Diệp không có quá đáng như vậy, chắc tụi em có hiểu lầm gì đó. Anh cũng biết thường ngày Diệp không thích em lắm nhưng không hề có cư xử quá đáng.

- Tự dưng bênh nó dữ vậy?

Tôi: "..."

Nó là em anh mà.

Tôi cũng có phải nữ phản diện đầu mà hả hề khi em gái của người thương gặp nạn, rồi thêm dầu vào lửa các thứ.

Thấy anh chỉ cười cười, tôi thờ dãi nhìn ra màn mưa.

- Lên lớp đi, đừng để ý mấy cái nhảm nhí trên Confession. Mấy chuyện này một sớm một chiều là bị quên ngay thôi. – Anh nhìn đồng hồ trên tay rồi quay sang vò đầu tôi nói.

- Nhưng mà...

- Em đừng làm rối thêm, về lớp đi. – Người thương ngắt lời, anh nghiêm mặt lại nhìn tôi.

Chuyện này lớn thật rồi.

Tôi mím môi nhìn anh sau đó cũng gật đầu đi về lớp.

Tóc Tém thấy tôi ngồi vào chỗ liền lượn lơ trước ngay trước mặt, sau đó mấy gái gần đó cũng bu lại.

- Chia tay trong êm đẹp hả?

Tôi: "..."

Tôi không rõ mình đã có biểu cảm gì trước câu hỏi của Tóc Tém, nhưng ngay sau lời nói của con nhỏ, mấy gái lớp tôi che miệng nhìn nhau như kiểu rất thông cảm cho tôi.

- Thôi mày cũng đừng buồn, dù sao người ta cũng là máu mủ ruột rà, chắc anh còn thương mày lắm nhưng trước tình huống này thì anh phải làm như vậy mới phải. – Tóc Tém nắm lấy tay tôi làm nhảm.

- Mày tưởng cuộc sống của tao là truyện nhảm hả? – Tôi hất tay nó ra khó chịu nói. – Chia tay cái mặt của mày thì có!

- Oh thế không có chia tay? – Một đứa khác cao giọng hỏi.

- Chuyện này đáng để tao bị đá lắm hả? Tụi mày tránh hết đi, tao đang bực mà còn chọc tao ra! – Tôi lườm tụi nó hét một lượt, cấu kính nói.

Tóc Tém phát phát cái tay về phía mấy gái, nháy mắt các kiểu, lũ kia nhìn nhau rồi phe phẩy bỏ đi.

- Sao mày còn ngồi đây? – Tôi khoanh tay trước ngực ngán ngẩm hỏi Tóc Tém khi nó vẫn ngồi trước mặt mình, tay chống cằm, mắt chớp chớp.

- Tao hỏi mày cái này, mày làm gì con bé Diệp mà nó nổi điên lên với mày như vậy? – Tóc Tém ghé sát tai tôi hỏi.

- Tao có làm gì nó đâu. – Tôi nhiu mày trả lời.

- Coi mày là bạn bè nên tao nói cái này. – Tóc Tém vẫn giữ nguyên tư thế nói. – Gia đình thì đều có cái gen hết, mày hiểu phải không? Giống như người yêu mày và em gái anh ấy, học giỏi, "xên" đẹp.

- Mày nói tuốt ra cho tao nhờ đi.

- Rõ như vậy còn gì. – Tóc Tém vỗ mạnh một cái xuống bàn. – Tao dám cá với mày con bé Diệp không có xấu tính. Tao nghe mấy đứa lớp dưới nói nó tính không hòa nhập nhưng tốt, như vậy có nghĩa là có gì đó nó mới không thích mày, không phải vì mày không hợp với anh trai nó.

Tôi: "..."

Tôi với người yêu là một cặp trời sinh nhè, không hợp cái gì chứ.

- Mày có bao giờ nghĩ đến tại sao nó ghét mày chưa? – Tóc Tém lại hỏi.

- Có nghĩ đến, ngày nào cũng dành một vài phút để nghỉ nhưng tao không tìm thấy lý do tại sao nó ghét tao.

- Mà có nghĩ đến anh em nhà đó có lực đực không?

- Làm sao mà lực đực được? Cả trường này ai không biết họ rất tốt.

- Chuyện nhà người ta làm sao mà biết? Mà không làm gì để nó ghét, nhưng nó với anh nó có chuyện, nó hành mà để hả hê với anh trai nó, đây là chuyện có thể nha.

Tôi nhăn mặt nghĩ đến lời Tóc Tém nói. Đúng là chuyện này có thể xảy ra, nhưng nhìn anh em họ không có giống như vậy. Mà nói đi cũng phải nói lại, trước thái độ của em gái mình với tôi người thương cứ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra.

Có thể nói tôi hơi nhạy cảm về vấn đề này, nhưng anh ấy không "dạy dỗ" em gái mình khi nó như vậy với tôi sao? Ý tôi là những lần nó gặp tôi mà không chào hỏi gì ấy. Anh luôn rất lịch sự và lễ phép, đối với ai anh cũng có hành động thích đáng, em gái như vậy anh lại làm lơ? Thương em gái đến mức không chấp nhận những vấn đề liên quan đến lễ nghi? Đây không phải phong cách của anh.

- Mà và anh quen nhau gần cả năm mà sao mà không biết gì về gia đình người ta hết vậy? Hai người không tính chuyện lâu dài hả? Hay là cả hai đều nghĩ đến chuyện một ngày không xa chia tay nhau nên không đá động tới? – Tóc Tém hỏi.

- Cái này... tại vì tao thấy vẫn còn đi học, tìm hiểu sâu vào chuyện nhà người ta thấy nó... kì kì... – Tôi ngượng. Rồi quen tay cào cào mái tóc.

- Mà đang tạo cơ hội cho người thứ ba đó, có biết không? Với lại tìm hiểu nhà người yêu là quyền lợi của mà. Vì vậy lấy cái quyền lợi đang bị mà bỏ xó một bên ra điều tra anh với em gái anh đi.

Tôi mím môi gật gật đầu.

Tóc Tém làm vẻ mặt như đạt được thành tựu lớn, hếch mặt lên trời rồi khỏi chỗ tôi. Nhưng con nhỏ vừa đi được vài bước liền trở lại.

- Khụ, cái này... mà chậm chạp như vậy không biết khi nào mới điều tra được nhà người ta, tao nói một vấn đề cũng có thể xảy ra nữa. – Tóc Tém lại một lần nữa ngồi xuống, ghé sát tai tôi thì thầm

Tôi không hỏi nó, nhưng ánh mắt tôi hỏi nó.

- Có khi nào... Diệt thích anh trai nó không? Hoặc là... nó thích mà?

Tôi tròn dẹt mặt nhìn Tóc Tém, miệng cũng há to ra.

- Mà điên hả?

- Ok ok, là tao suy diễn nhiều. – Tóc Tém tránh xa tôi ra, con nhỏ giơ hai tay như đầu hàng nhanh miệng nói. – Do tao đọc truyện có tình huống máu cùn nhiều, rồi tao tưởng tượng nhiều nên tao bậy bạ. Kệ tao đi nha.

Nói xong Tóc Tém biến mất.

Em gái thích anh trai? Thích là kiểu "thích" ấy hả?

Tôi chột run lên một cái, rồi lại bật cười một cái.

Do mưa nên tôi lạnh thôi, chuyện vợ vẫn như vậy sẽ không xuất hiện trong cuộc sống đơn giản của tôi đâu.

Tôi ôm cặp ngồi đối diện thầy Đẹp khi mở màng trong tiết của thầy ấy.

Sau khi vận dụng hết vốn liếng văn chương để hoàn thành xong bản kiểm điểm hai đôi giấy A4, tôi ù rú ôm cặp nhìn thầy.

Sự thật là thầy Đẹp rất đẹp trai nên tôi cảm thấy không quá tui khi đến giờ này vẫn còn ngồi ở phòng giáo viên.

- Bạn trai thời đi học không phải là người nuôi sống em đâu, có hiểu không? – Thầy Đẹp đặt hai đôi giấy của tôi xuống bàn, gõ gõ tay vào đấy nói. – Học hành cho đàng hoàng vào, lấy cái bằng thật tốt, kiếm công việc thật ngon, sống cho bản thân, báo hiếu cha mẹ, chăm lo em nhỏ. Khi em học đến đâu, em có công việc đến đó và người bạn đời của em cũng là người tâm cơ em, có rõ chưa? Tình yêu tuổi học trò đẹp thật, nhưng tôi muốn nhấn mạnh với em là nó không quan trọng bằng tương lai của em.

Tôi bấu chặt tay vào cặp, cúi đầu nghe.

- Tôi ngưỡng mộ chuyện tình của hai em, nhưng tôi thấy nó sẽ đi đến thất bại khi em cứ hết lần này đến lần khác làm trò con bò trong tiết của tôi.

Tôi ngẩng mặt nhìn thầy Đẹp, sau đó lại cúi đầu, lí nhí:

- Sẽ không có lần sau đâu ạ, em xin lỗi.

- Về đi.
- Em chào thầy ạ.

Tôi khó chịu.

Không phải vì thầy, không phải vì em gái người thương, không phải vì lời nói của Tóc Tém, không phải vì thái độ nghiêm túc của anh.

Tôi chỉ khó chịu một cách lên con như vậy. Có lẽ do hơi đất nồng quá.

Đi qua khu cầu thang khối 10 để xuống nhà xe, tôi bị thu hút bởi giọng nói của em gái, con bé vẫn còn chưa về.

- Đây gọi là cuộc sống đó, Diệp đây chẳng quan tâm mấy cái xàm xí trên Confession, cùng lắm thì bên Đoàn đòi lại cái danh hoa khô thôi chứ gì.

Con nhỏ đang nói chuyện điện thoại.

- Diệp đây không quan tâm đứa nào chơi xấu mình, chơi xấu thì có xấu thật nhưng mà đứa nào đấy cũng tiện thể giúp đỡ luôn rồi.

Tôi rùng mình, cảm nhận được nhịp tim của mình tăng lên một cách rõ rệt, mấy lời nói bừa của Tóc Tém không hiểu sao lại cứ trôi nổi trong đầu tôi. Tôi vẫn đứng im một chỗ, tay nắm chặt quai cặp, mím môi đợi Diệp nói tiếp.

- Phải đó, rồi thì chỉ độc thân, anh ấy độc thân và Diệp đây cũng là người độc thân, cái gì cũng trở nên dễ dàng cả.

"Rồi thì chỉ độc thân, anh ấy độc thân và Diệp đây cũng độc thân..."

[Cont]

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tôi nắm chặt hai tay mình lại sau khi tiêu hóa được mấy lời của con bé. Rõ ràng nó muốn phá hoại tình cảm giữa anh trai nó và tôi.

Thở một hơi mạnh, tôi bước đến chỗ Diệp, khẽ gọi

- Diệp...

Con bé giật mình quay lại, khi thấy tôi thì nó chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu của mình, đáp lại:

- Dạ?

Khóe miệng tôi không khỏi giật giật. Ô, hóa ra hôm nay trời mưa cũng đều có lý do cả, đứa mà từ trước đến nay khinh tôi ra mặt, thậm chí còn nặng lời với tôi nay lại "dạ" một tiếng đầy ngoan hiền như thế. Nếu là ngày thường thì chắc giờ lòng tôi nở đầy hoa với thái độ này rồi, nếu là ngày thường chắc chắn tôi sẽ nghĩ rằng con bé cuối cùng cũng nhận ra được tôi hợp với anh nó như thế nào. Nhưng tiếc là hôm nay không phải ngày thường đối với tôi.

- Em nói như vậy nghĩa là gì? - Tôi hỏi.
- Nói như vậy là nói thế nào ạ? - Con bé vẫn cứ ngoan ngoãn lễ phép khác thường hỏi lại tôi.

Về ngoan như con cún của Diệp khiến tôi khó chịu, khiến tôi phát ghét. Tại sao người đẹp mà tính lại xấu như vậy? Tại sao con nhỏ mà toan tính mấy chuyện linh tinh rồi làm trò con bò như vậy? Rồi tại sao đang yên đang lành ghét tôi giờ lại trưng cái mặt như yêu quý tôi lắm ra nói chuyện? À mà, hẳn là rất ghét tôi nhưng nay làm nên chuyện với tôi rồi thì chọc tức tôi ra.

Đồ con nít ranh xấu tính!

Dường như thấy tôi không nói tiếp, con bé bước lại gần tôi hơn, nhỏ nhẹ hỏi:

- Chị nói gì em ạ?

Đã man thật. Tôi thật không chấp nhận được con người trước mặt mới sáng nay còn cảnh cáo tôi ở nhà vệ sinh.

- Đủ rồi đó. - Tôi bặm môi, hạ thấp giọng nói xuống.
- Đủ cái gì ạ? - Diệp cười cười hỏi lại.

Tôi thề, tôi thề là cái mặt xinh đẹp của con nhỏ bây giờ chẳng khác gì mấy vai phản diện trong phim cả. Thế nên tôi đã đẩy nó một cái thật mạnh rồi quát lên:

- Ngừng làm trò gây chia rẽ anh trai em và chị đi! Có biết như vậy là thất đức lắm không?

Diệp cũng rất hợp tác, sau cái đẩy nhẹ như phôi bụi của tôi con bé loạng choạng bước lùi hai ba bước rồi ngã phịch xuống đất.

Trong lòng tôi chửi thề một câu rõ khinh thường trước cái cảnh đầy kịch bản của con nhỏ, rồi tôi lại thầm chửi thề thêm một câu nữa khi nghe thấy bước chân từ phía cầu thang. Cái này là tình huống máu cùn chứ gì nữa? Lại bảo người thương xuất hiện đi, tôi nhất định sẽ không bao giờ khinh thường thể loại truyện có tình huống hiểu lầm đầy ngu ngốc nữa.

- Em làm gì trò gì mà ngồi chỗ nước mưa thế kia?

Tôi: "..."

Người thương nhăn mày đứng nơi cầu thang nhìn em gái, ánh nắng cuối ngày chiếu vào người làm vẻ đẹp trai của anh càng tăng thêm. Nhưng trong giờ phút này dù cho có mê trai tôi cũng không có tâm trí gì thường thức cái đẹp của anh nữa.

Người thương chuyển hướng mắt từ em gái đến tôi, đôi mày của anh không giãn ra được chút nào mà còn nhú lại như dính chặt vào nhau. Thái độ như vậy là thế nào? Anh nghĩ tôi bắt nạt em gái anh? Ở thì tình huống hiện tại tôi có bắt nạt chút chút em gái anh, nhưng em gái cũng bắt nạt tôi vậy, con nhỏ có vừa gì đâu.

- Sao em lại ở đây? - Người thương hỏi sau một hồi im re nhăn mày nhăn trán nhìn tôi.
- Em... - Em chỉ vô tình đi ngang qua chỗ này, rồi vô tình biết được em gái anh có ý chia rẽ chúng ta, vì hạnh phúc của anh và em nên em đã nhắc nhở em gái anh vài câu. Em gái anh không những không nhận ra lỗi mà còn đều cẳng trơ mặt giả tạo ra với em, em đẩy nhẹ em ấy một cái em ấy rất hợp tác ngã phịch xuống đất như đóng phim.

Tôi đã muốn hùng hồn nói với người thương như thế, nhưng thấy anh khó chịu nhìn mình mọi lời nói tự nhiên nghẹn ngay họng, không thốt được lời nào.

Không thấy tôi trả lời, người thương liếc mắt sang em gái, hỏi một lần nữa:

- Em ngồi đó làm gì? Hai người làm gì vậy?
- Nói chuyện, không hợp nhau nên có chút xô xát.

Tôi mím môi, siết chặt nắm đấm hết nhìn Diệp rồi lại nhìn người thương, trong lòng tự dung dăng lên một cổ uất ức. Phải, là uất ức mặc dù hai người họ chưa ai bắt nạt tôi cả, chỉ thấy uất ức, muốn khóc, muốn gào thét, muốn đập phá.

- Đứng dậy. Về nhà. - Người thương nghiêm mặt nhìn Diệp lạnh giọng nói.

Con bé nhăn mày rồi cũng đứng dậy. Người thương chặc lưỡi nhìn bộ dạng chật vật của nó liền cởi chiếc áo khoác anh đang mặc đưa tới trước mặt, nhỏ giọng:

- Khoác vào chỗ bị ướt rồi nhanh chóng về nhà đi, tôi nói chuyện.

Diệp giật lấy chiếc áo, cột hai ống tay vào chỗ thắt lưng rồi hậm hực bỏ đi.

Hành lang trở nên vắng vẻ hơn khi em gái anh rời khỏi. Tôi và anh chỉ im lặng đưa mắt nhìn nhau, mãi đến khi tôi hắt hơi một cái anh mới bước đến gần tôi, thở dài lên tiếng:

- Cảm rồi chứ gì?

Nghe thấy giọng trầm trầm của anh, hốc mắt tôi bỗng dung nóng lên, mũi lại cay cay rồi không nhịn được tôi òa khóc.

Tôi cúi gằm mặt, nước nở từng con. Tự dung khóc như vậy tôi cảm thấy thiệt... mất mặt. Rõ ràng mình luôn nói với anh rằng chẳng quan tâm đến thái độ của Diệp nhưng bây giờ lại khóc như một đứa trẻ bị bắt nạt trước mặt anh.

- Ngoan nào... - Trước cái mặt đầy lù lục của tôi, anh có vẻ bối rối nhỏ giọng dỗ dành.
- Em... em... - Tôi ngược mặt nhìn anh, nấc lên từng tiếng không hoàn thành được câu nói.
- Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, trông không xinh tí nào cả. - Anh cúi người đưa hai tay lau nước mắt trên mặt tôi, vẫn nhỏ giọng dỗ dành như trẻ nhỏ.

- Em... tại hôm nay mưa, em rất khó chịu, không phải tại Diệp em mới khóc. - Tôi đưa tay quạt nước mũi, sịt sịt nói với anh.
- Ừ, tại em không khỏe nên em khóc thôi, em sống đơn giản muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười. - Anh vẫn nhẹ nhàng nói.

Tôi nín khóc, ngẩng mặt nhìn anh, khẽ hỏi:

- Anh thất vọng về em lắm đúng không?
- Sao lại hỏi thế?
- Tại em cảm thấy mình hành động như một đứa con nít vậy...
- Còn biết thế à?

Tôi: "..."

- Về đi, chuyện này ai cũng sai cả, do Diệp quá cố chấp, do em quá con nít, và do anh không biết cách giải quyết vấn đề. Chuyện này mai rồi hẵng tính.

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh nghiêm túc nói đến vấn đề giữa ba người, mặc dù nó chưa rõ ràng gì lắm, nhưng anh đã nhắc đến.

- Giữa anh và Diệp thật sự có chuyện gì à?
- Có chuyện nhưng không như mấy vấn đề vớ vẩn trong đầu em đâu. - Anh nhún mày nói.
- À... - Tôi gãi gãi đầu, ngượng. - Anh... không chia sẻ với em chuyện của anh sao?

Anh đứng thẳng người, bỏ hai tay vào túi quần hết nhìn tôi rồi nhìn ra ngoài, trông anh có vẻ rất không tình nguyện.

Không tình nguyện thì thôi.

- Nếu khó nói thì thôi ạ. - Tôi trề môi nói, trong lòng có chút không can tâm.

Tại sao không can tâm? Tại vì tôi là bạn gái của anh, ai cũng biết điều này nhưng anh lại không muốn chia sẻ điều khó khăn của anh với tôi, đây là anh đoạt mất quyền lợi của một người bạn gái. Hơn nữa, anh như vậy khiến tôi rất... đau lòng.

- Đừng nghĩ nhiều, chỉ là chưa đến lúc anh nói ra tất cả với em mà thôi. - Anh xoa đầu tôi, khẽ cười nói.
- Em từng tưởng tượng mình sẽ cùng anh vượt qua mọi thứ. - Tôi lẩm bẩm. - Anh không biết khi này thầy Đẹp đã khiến em lung lay thế nào đâu.
- Em nghĩ anh đoạt đi quyền lợi làm bạn gái của em hay em nghĩ anh không xem em là bạn gái? - Anh nhún mày hỏi.
- Cả hai đi?. - Tôi cao giọng nói.
- Nghe này, trong chuyện tình cảm không phải mọi thứ anh đều phải chia sẻ với em. - Người thương đưa tay xoa xoa trán, anh có vẻ mất kiên nhẫn với tôi.

Vì hành động đó của anh, cục tức trong lòng tôi bùng nổ, tôi gất lên với anh:

- Nhưng anh không thể cứ im lặng như vậy, cái gì anh cũng nghĩ một mình, làm một mình, anh khiến em không biết đường nào đối diện với tình cảm của chúng ta, em thấy em thất bại!
- Đủ rồi! Anh không muốn cãi nhau với em. Bây giờ thì về đi. Trễ rồi. - Anh xuống giọng, làm mặt nghiêm với tôi.

Mỗi lần tôi muốn làm rõ cái gì đó, anh đều dùng giọng điệu và vẻ mặt này để kết thúc, anh khiến tôi trở nên như một đứa con nít, chỉ biết gây chuyện chứ không biết giải quyết vấn đề.

- Em không muốn, em muốn ở đây nói rõ ràng với anh!
- Em muốn ở lại? Ok, vậy thì ở lại đây đi, anh về.

Dứt lời, anh mạnh mẽ quay lưng bỏ đi, hành lang về chiều còn ẩm ướt sau cơn mưa chỉ còn mỗi tôi.

Tôi và anh giận nhau.

Suốt hai ngày liền không ai nói với ai tiếng nào, thậm chí còn không gặp nhau. Chỉ có tôi thất bại hay đứng từ xa nhìn anh, sau đó lại giận dỗi bỏ đi.

"Sự kiện" về Diệp đúng như anh nói, chẳng mấy ai quan tâm nhiều, chỉ một hai ngày sau, khi mấy thánh trường tôi tự biên tự diễn mỗi tay mỗi miệng thì liền lắng xuống, không ai ngó ngang gì đến nữa. Chỉ có anh, tôi, và Diệp là còn rắc rối.

Tôi gặp lại thanh niên có đôi mắt cười vào một ngày cuối tuần, vì tâm tình không tốt, nên cho dù cậu trai ấy có nhiệt tình thế nào đi nữa tôi cũng không khá khâm gì lên được.

- Hôm nọ chị nói dữ quá, em xen vào không được câu nào, lúc chị ngừng thì cũng là lúc chị chạy biến, thành ra là... - Mắt Cười gãi gãi đầu nói.
- Thế tóm lại là em không phải là đối tượng Diệp thích?
- Vâng ạ, em và Diệp là bạn thân từ bé.

Tôi chống trán thờ dài, lạnh chanh quá hậu quả tôi nhận bây giờ chẳng oan ức tí nào cả.

Nếu tôi mà là Diệp thì tôi cũng nổi con tam bành lên như nó thôi. Sai mất rồi.

Tôi cào cào mái tóc, không biết phải nói gì tiếp theo với cậu trai trước mặt.

- Thật ra tính Diệp rất tốt, chỉ là hơi khó ăn ở một chút, mà mọi thứ đều có lý do của nó cả. - Mắt Cười nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn mắt cười, lắng nghe cậu trai nói tiếp.

Nhưng cậu ấy lại chẳng nói gì, chỉ cười thế, sau một hồi mới chịu lên tiếng:

- Vòng luân quản của chị và hai anh em nhà Diệp làm sao em giải thích được, chị chờ em nói làm gì. Nếu có hiểu lầm, chính chị đi hóa giải không phải tốt hơn sao?

Tôi lại thờ dài, đúng là vấn đề của mình thì phải tự mình giải quyết mới được chứ trông chờ vào ai được, không khéo lại to chuyện hơn nữa.

- À, chị với anh trai Diệp giận nhau phải không?
- Sao cậu biết?
- Diệp nói. - Cậu trai trả lời tỉnh bơ, rồi cười híp cả mắt lại. - Đều là con trai, em rất hiểu cái gọi là sĩ diện, anh cũng vậy thôi, có một vài vấn đề anh không muốn nói với chị là vì anh muốn giữ thể diện trước mặt chị. Chuyện liên quan đến Diệp là chuyện gia đình, cả anh và Diệp đều rất ưu tú về mọi mặt, nên có lẽ anh không muốn chị thấy "lỗi" ở anh.
- Nhưng mà... như vậy...
- Em biết chị có cảm giác không được tin tưởng, hay bất kể cô gái nào cũng vậy, nhưng mà nếu đã có tình cảm như vậy thì cũng phải tin nhau ấy ạ. Cứ giận dỗi vì mấy chuyện này thì em thấy không hay lắm, có khi lại làm xa nhau.

Tôi ngậm miệng, thật sự không thốt được một câu nào. Đúng là tôi đã có chút không tin tưởng người thương.

Tệ quá. Lại sai nữa rồi.

- Anh chắc không giận gì chị đâu, tính chị trẻ con vậy mà.

Tôi: "..."

- Em thành thật xin lỗi vì hôm đó tại em nói với Diệp chuyện chị mai mối mà gây nên chuyện, đáng lẽ em phải suy nghĩ kĩ hơn. - Mắt Cười thấy tôi không nói, cậu trai cũng im lặng một hồi rồi nhìn đồng hồ, sau đó cúi đầu nói lời xin lỗi.

Chắc, con trai bây giờ hiếm thằng nào ngoan như cậu trai trước mặt lắm.

- Không có gì đâu, gom chuyện lại thì lỗi vẫn là ở chị còn gì. - Tôi cười gượng nói. - Dù sao cũng cảm ơn em.

Tôi và Mắt Cười tạm biệt nhau.

Sau khi cậu trai đạp xe khuất khỏi tầm mắt, tôi cũng dắt chiếc xe đạp ra khỏi chỗ giữ, hướng lớp học thêm của người thương mà chạy.

Giận thì giận, nhưng thực sự rất nhớ anh. Với cả, cũng nên nghiêm túc giải quyết một vài vấn đề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Tôi và anh yêu nhau hơn một năm, đây là lần đầu tiên anh chia sẻ với tôi về tâm tư của anh. Anh sống tình cảm nhưng không nói ra bằng lời, giống như anh yêu tôi nhưng chưa bao giờ nói rằng "Anh yêu em" với tôi, và tôi cũng quen với điều đó. Thế nên khi thấy anh bất lực nói rằng anh đã sai, anh lạc hướng, anh không biết làm thế nào tôi cũng chỉ biết im lặng. Tôi không muốn nói với anh rằng mọi chuyện sẽ ổn, không muốn nói anh đừng lo, không muốn nói anh phải cố lên, vì tôi biết đến bước này anh thật sự yếu đuối lắm rồi, những lời như thế chỉ khiến anh thấy bản thân mình bất lực hơn.

Tôi ngồi sát lại gần anh, nép người vào lòng anh, nắm lấy anh tay anh thật chặt, tôi tin vào lúc này anh chỉ cần tôi bên anh như thế này thôi.

- Diệp là em gái, nhiều lúc anh không thể nghĩ ra được nó đang như thế nào. – Anh siết lấy tay tôi khẽ nói.

- Anh đang không hiểu Diệp ư? – Tôi ngẩng đầu hỏi.

- Anh trai em gái đều đến tuổi trưởng thành, cho dù ngày còn nhỏ có hiểu nhau đến mấy cũng có một số vấn đề không giải quyết được. Diệp ở tuổi đang lớn, anh không muốn quản nó quá nhiều, anh chỉ muốn nó tự lập hơn để mạnh mẽ hơn. Nhưng dù sao con bé cũng là con gái, ở tuổi này tâm tư nó biến đổi thế nào anh hoàn toàn không nắm bắt được...

Thế nên anh trở nên không hiểu được Diệp, Diệp cảm thấy mình như bị bỏ rơi, sau đó anh lại có bạn gái là tôi, Diệp trở nên khác khiến anh và con bé lạc vào vòng bối rối.

Chắc là vì thế. Và chắc là mọi chuyện chỉ đơn giản vì anh trai muốn thế gái thế này nhưng em gái không thể đặt mình vào vị trí của anh trai để hiểu rồi trở nên rắc rối như thế này.

- Hôm nào em nói chuyện với Diệp hộ anh nhé? – Tôi thăm thi.

Có thể con bé không thích tôi lắm nhưng tôi tin con bé sẽ nghe tôi hơn anh trai nó. Không xét về mặt tình cảm thì dù sao tôi với nó cũng là con gái với nhau, suy nghĩ ở tuổi này chắc cũng có gì tương đồng.

- Được. – Anh gật đầu khẽ trả lời.

- Làm anh khó lắm nhì?

- Ừ, nhưng cũng là một loại hạnh phúc. – Anh khẽ cười, có vẻ đã thoải mái hơn.

Anh tựa người ra ghế, mắt nhìn về phía xa xăm như hình dung lại một điều gì đó từ quá khứ, to nhỏ với tôi:

- Nếu không có Diệp chắc cuộc sống của anh trước khi gặp em nhàm chán lắm.

Tôi nhìn vào mắt anh, ánh mắt ấy lúc này chứa đầy dịu dàng và yêu thương. Có thể thấy Diệp đối với anh quan trọng như thế nào. Có thể thấy trước đó Diệp đã nhận lấy sự che chở của anh ra làm sao. Bây giờ tự nhiên chỉ vì lớn hơn một chút, phải tự có trách nhiệm với bản thân hơn một chút mà tình cảm anh em trở nên kì lạ. Cảm giác gần mà như xa ấy chắc hẳn khó chịu lắm.

Tôi từ chối đề nghị đưa về nhà của anh.

Chúng tôi coi như là chẳng có vấn đề gì nữa. Vấn đề bây giờ là ở anh và em gái anh. Tôi đã nói sẽ nói chuyện với Diệp hộ anh, nên tôi cần một chút một mình để suy nghĩ phải nói gì với bé.

Ở thì dù sao tôi với con bé cũng có vấn đề với nhau mà. Tôi lại không giỏi ăn nói, không giỏi khéo léo dẫn chuyện hay an ủi. Việc gặp con bé, tạo ra một cuộc nói chuyện dang hoàng giữa tôi với con bé để giải quyết một phần vấn đề cũng là một vấn đề lớn.

Chắc! Hay là thôi luôn đi. Anh cũng hiểu tôi và Diệp không hợp nhau, coi như tôi có nói nhưng Diệp xem thường lơ đi như mọi ngày chắc là được áy nhì?

Tôi đùa thôi, làm người ai làm thế, hơn nữa tôi còn là người yêu của anh trai nó, có thể là chị dâu của nó trong tương lai nữa. Nhưng mà... làm thế nào để có một cuộc gặp mặt tử tế và cuộc nói chuyện đúng trọng tâm? Còn chưa kể đến việc lần trước tôi đẩy nhẹ con bé, còn có nói vài câu nặng lời.

Tôi gặp chuyện bế tắc rồi!

Thờ dài mấy lượt, tôi đạp xe hướng về nhà.

Lơ đễnh nhìn hai bên đường, tôi chợt thắng gấp xe lại vì trông thấy xe đạp của Diệp. Nhà người thương thuộc hàng khá giả, xe đạp Diệp chạy là loại mới, ở quanh đây không mấy ai chạy loại xe ấy cả, tôi nhớ rất rõ xe của con bé. Nhưng giờ này rồi sao nó còn ở đây?

Tôi mím môi, xuống xe dắt bộ vào hẻm nhỏ, xe đạp của Diệp được dựng ở vách tường nhưng lại không thấy con bé đâu. Tôi chống xe sát vào xe Diệp, đi bộ sâu vào bên trong.

Tôi đi một khoảng mới nghe thấy tiếng.

- Tôi không rảnh đôi co với mấy người đâu, tránh.

Là Diệp.

- Mày nghĩ mày là ai hả? Muốn làm quen rồi làm quen, sau rồi bỏ đi như vậy hả?

- Cũng có phải tôi ăn cắp bí mật gì đi đâu, cảm thấy không hợp thì không muốn chơi chung nữa thôi.

Tôi bước nhẹ lại gần nơi có cuộc nói chuyện đó, ló cái đầu qua khỏi bức tường nhìn vào bên trong. Diệp ở đó, con bé bị dồn vào một góc, xung quanh nó là mấy đứa đang khoanh tay gác chân, vẻ mặt khó chịu nhìn Diệp. Tôi biết mấy đứa này, là đám học sinh học hành không ra gì sau đó lập nhóm suốt ngày phá phách. Chúng nó có tiếng lăm lăm luôn ấy, phụ huynh bây giờ còn sợ chúng nó nữa.

Nhưng Diệp làm sao mà quen bọn nó rồi?

- Tao nói với mày rồi, tiểu thư con nhà giàu, học giỏi như nó vào nhóm mình chỉ để lợi dụng thôi.

- Lợi dụng cái gì chứ? Tôi chỉ đi chung với mấy người chưa đến năm tiếng đồng hồ.

Tôi khẽ rung mình khi nghe mấy đứa đó đối thoại. Diệp thật sự muốn quen với nhóm ăn chơi lêu lổng đó. Con bé này rốt cuộc đã như thế nào mà dám chịu chơi đến mức này chứ?

- Chỗ này không phải muốn vào thử không được bỏ nhé.

- À... thế muốn gì?

- Đưa tiền đây?

- Làm gì?

- Năm tiếng của tụi tao với mày đâu có tính không?

- Không đưa thì sao?

- Mày muốn cái mặt của mày có bao nhiêu dấu trên ấy?

Tôi nuốt nước miếng, tay chân có chút run rẩy lại luống cuống khi nghe hết câu cuối cùng. Giang hồ có khác. Máu chốt là... bây giờ phải làm gì bây giờ? Gọi người thương. Phải rồi, gọi cho anh.

Tay chân tôi vụng về mò trong túi xách lấy điện thoại.

Chết tiệt! Hết pin tắt nguồn khi nào thế này?! Đang gấp nữa. Đã nghèo còn gặp cái eo mà!

Tôi cất điện thoại trở lại túi, căng thẳng ló đầu nhìn về phía góc. Tụi kia sẽ không đánh Diệp chứ? Sẽ không lấy lưỡi lam rạch mặt Diệp chứ? Sẽ... sẽ... không... Tôi run quá.

Làm thế nào đây, làm thế nào đây! Vừa ngốc vừa nhát như tôi tại sao lại phải gặp phải tình huống này chứ!

Hay là quay ra gọi người vào? Không được đâu, chúng nó có thể đánh Diệp ngay lập tức đó.

Tôi hít một hơi thật mạnh, cố gắng tự bình tĩnh lại bản thân mình lại. Cái gì cũng có cách giải quyết cả.

Mấy đứa kia vẫn vây quanh Diệp, chúng nó vẫn còn lờ lững lại nhưng tôi nghe không còn rõ lắm. Tôi quan sát xung quanh đó, ngoài gạch đá, rác trong thùng, rác trong bao ra thì không có nữa. Bọn kia có đến bảy, tám đứa, đánh nhau thua là cái kết nhìn thấy trước rồi. Dùng gạch đá ném thì nguy hiểm quá, lỡ trúng đầu có người chết lại...

Không dùng gạch đá thì dùng thứ còn lại vậy.

Tôi siết chặt tay rồi lại thả lỏng, sau đó cúi người rón rén bò lại chỗ mấy bao rác. Mong là bọn kia vẫn cứ để ý Diệp.

Tôi thành công bò đến chỗ mấy bao rác, mùi hôi bốc ra từ mấy bao này khiến tôi buồn nôn. Tôi cố gắng nhẹ tay mở từng bao rác, vì khoảng cách giữa tôi và bọn kia đã được rút ngắn, tôi chỉ sợ gây ra tiếng động mạnh thì thôi.

Tôi hí hục mở từng nút thắt, sau lưng mồ hôi ướt hết cả áo. Quá căng thẳng nên tôi không nghe rõ bọn nó nói cái gì với nhau nữa, tôi chỉ biết khi tôi mở xong một bao rác thì nghe thấy tiếng hét của Diệp. Tôi hốt hoảng đứng bật dậy, tay cầm bịch rác đã được mở, la to chạy về phía bọn nó:

- Thả con bé ra!

Tôi hất tung bao rác về phía chúng nó, vì đã được mở, rác trong bao cứ thế tứ tung vào người bọn chúng, lại thêm phần mùi hôi nên bảy, tám đứa ấy nhanh chóng bị loạn. Tôi nhanh như cắt đẩy đứa đang nắm tay tóc Diệp một cái thật mạnh rồi kéo tay con bé bỏ chạy.

Bao rác cũng chỉ là bao rác, nó chỉ khiến bọn kia rối một tí xíu nên khi tôi kéo Diệp chạy bọn nó cũng đã đuổi theo.

Hai đứa trước, gần cả chục đứa sau rầm rầm cả cái hẻm.

- Chạy đi đâu? – Diệp vừa chạy vừa hỏi.

- Ra đường lớn. – Tôi trả lời.

- Đồ ngốc, chị đã kéo tôi chạy tiếp vào con hẻm đó! Đường lớn ở đâu ra chứ!

Quá mệt rồi. Làm gì còn thời gian đùa co nữa chứ. Tôi mặc kệ con bé đến thời điểm này mà còn khinh thường tôi, tôi chỉ ra sức mà chạy về phía trước thôi.

Có lẽ đáng người cả tôi và Diệp nhỏ nhắn nên tốc độ cũng nhanh hơn những đứa to to đàng sau, chẳng mấy chốc khoảng cách giữa chúng tôi và chúng nó xa dần. Cuối cùng là bọn tôi trốn vào một góc tối, còn bọn kia sau khi bị mất dấu liền bỏ đi.

Tôi ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, có cảm giác chỉ cần chạy thêm một chút nữa thôi tôi sẽ bị đứt hơi mà chết. Diệp ngồi cạnh tôi cũng không khá gì hơn, con bé há miệng thở nhìn đến tôi.

Chúng tôi im lặng thở đến khi ổn lại mới nhìn nhau.

- Về thôi. – Tôi lên tiếng trước.

Giờ cũng đã tối rồi, còn lẽ mà ở chỗ hẻm này nữa không chừng lại tránh vô dưa gặp vô dưa.

Diệp không ý kiến gì, con bé đứng dậy, phui phui bụi sau mông rồi bước đi.

Đám du côn kia từ bỏ tôi và Diệp, nhưng chúng nó không từ bỏ hai chiếc xe đạp. Thời điểm tôi và Diệp lội bộ về chỗ cũ thì hai chiếc xe đạp đã bị chúng nó phá cho te tua rồi. Tôi thở dài đẩy chân nắn dựng xe mình lên, dạng này thì tiền sửa xe chắc còn nhiều hơn cả tiền mua chiếc mới.

Diệp cũng lôi chiếc xe méo mó đang nằm một xó của nó lên. Tiếp theo đó tôi nghe thấy tiếng bụng nó kêu ọt ọt. Tôi nhìn con bé chằm chằm, nó thì có vẻ ngượng nên cúi đầu, khó khăn dắt chiếc xe méo bánh lách qua tôi.

- Trưa đến giờ chị không ăn, bao tử kháng nghị, hahaa. Em có muốn đi ăn cùng chị không? – Thôi thì cũng chừa cho con bé một đường.

- Được.

Tôi và Diệp ghé vào một quán phở, mỗi đứa một tô loại lớn và một ly trà sữa cũng loại lớn. Cả hai ăn rất nhiệt tình, không ai nói với ai câu nào cả. Đến khi Diệp ăn gần hết tôi mới lên tiếng:

- Tại sao em lại chơi với bọn kia?

Diệp ngừng ăn, con bé ngẩng đầu nhìn tôi một chút lại cúi đầu ăn tiếp. Mãi đến khi nó húp đến giọt nước cuối cùng, lau sạch miệng mới trả lời:

- Vì chán quá.

Tôi ngừng uống trà sữa, cắn lấy ống hút. Tự nhiên thấy xót cho con bé quá.

- Chị xin lỗi. – Tôi nhỏ giọng nói.

Diệp có vẻ hơi ngán ngời trước lời xin lỗi của tôi, nhưng chỉ trong chốc lát nó liền trở lại với vẻ dửng dưng, từ tốn nói:

- Chị không có lỗi gì cả. Mọi chuyện đều xuất phát từ... em.

Lần này là đến lượt tôi ngán ngời. Đây là lần đầu tiên con bé gọi chị xưng em với tôi đó.

- Nói chung là em cũng có phần trẻ con. – Diệp nói tiếp.

- Dù thế nào đi nữa thì cũng không nên giao du với những đứa đó, có thể nó không xấu hết nhưng em không thuộc thế giới của bọn nó đâu. – Tôi thoải mái hơn khi thấy Diệp không còn quá bực tức với mình.

- Chỉ là nghĩ rằng những đứa như thế chắc sống thật và thoải mái hơn, một khi trở thành bạn với chúng nó sẽ không thấy cô đơn nữa.
- Tại sao em lại nghĩ mình cô đơn chứ? Mọi người ai đang quan tâm em còn gì? Anh trai em này, cậu bạn thân của em này, gia đình em này, chị... cũng quan tâm em này.
- Chị với anh trai em yêu nhau hết ngày, thời gian đâu mà nghĩ đến em nữa.

Quả nhiên!

Là vì người thương không còn quá quan trọng để con bé tự trưởng thành, là vì thấy người thương quan tâm đến tôi nên con bé mới như vậy.

- Em thấy buồn và trở nên khó khăn với chị vì anh trai không như trước với em sao? – Tôi hỏi.

Diệp dường như có hơi ngại, nhưng cuối cùng nó vẫn gật đầu.

- Anh tự nhiên không còn hỏi nhiều như trước kia.

Tôi khẽ cười. Con bé đáng yêu đấy chứ.

- Anh trai em tập cho em tính tự quản, vì em cũng đã lớn rồi. Sau này anh ấy đi học xa, ai nhắc nhở em nữa chứ?

Diệp tròn mắt nhìn tôi, sau đó nó cúi đầu chăm chú vào ly trà sữa.

- Em muốn chơi với bọn đó để anh trai em quan tâm đến em như ngày xưa phải không?

Diệp lại không nói gì.

- Diệp này, anh trai em làm sao không quan tâm em được, anh ấy là gia đình của em cơ mà, đã là gia đình thì không ai không quan tâm đến nhau đâu. Anh ấy là anh trai, suy nghĩ của anh ấy không thể là của một người chị để có thể hiểu được em sẽ như thế nào hay em sẽ ra làm sao. Anh ấy đứng ở vị trí của một người anh muốn em mạnh mẽ nên mới hạn chế đi sự quản lý, anh ấy muốn em tự lập thật tốt.

Hai người này không hề là anh em của nhau. Gặp chuyện như vậy lại chẳng ai nói với ai câu nào để hiểu nhau hơn. Ai cũng kiêu lời, kiêu lời đến suốt đời thì có chuyện rồi.

- Thế tại sao anh ấy không để chị tự lập đi? Chắc chị không biết chị giỏi gây chuyện và ngốc đến thế nào đâu. – Diệp liếc nhẹ tôi một cái, hỏi ngược lại.

Nửa rồi nửa rồi, đến giờ phút này nó còn có thể "vui đập" tôi như vậy.

- Khụ! Chị không cần tự lập vì đã có anh em rồi, bọn chị sẽ mãi ở bên nhau. Sau này rồi cũng sẽ có một chàng trai đến bên em, không cần em phải gồng mình tự lập nữa thôi. Nhưng trước hết, ngay hiện tại thì em vẫn phải tự lập thật tốt, đời không đơn giản mà.

Diệp chỉ bấu môi một cái.

- Anh trai em vẫn mãi quan tâm đến em mà, không phải vì có chị mà anh ấy quan tâm em ít hơn. Anh ấy mãi thương yêu em như ngày nào, vẫn dành cho em tình cảm lớn lao nhất. Anh ấy đã nói với chị anh ấy rất lo cho em, vì đang em ở tuổi trưởng thành, dễ bị dao động. Anh ấy chưa bao giờ quan tâm em ít đi dù chỉ một tí.

- Thật không?

- Thật mà! Chị đã nói đó, vì muốn em trưởng thành hơn nên anh ấy chỉ ít quan em lại thôi, nhưng đó không có nghĩa là anh ấy không còn quan tâm em. Chỉ vì hai anh em không thể đứng ở vị trí của nhau để hiểu đối phương muốn gì nên mới như vậy thôi. Chỉ đơn giản là như thế thôi.

Diệp chống cằm nhìn ra màn đêm, tôi không biết mấy lời của mình có tác dụng gì với nó không nhưng tôi tin chắc con bé cũng sẽ lung lay tí nào đó.

Chúng tôi im lặng mãi cho đến khi chuông điện thoại của Diệp vang lên. Diệp cầm máy, nhìn màn hình, nhìn tôi rồi mới chậm chạp bắt máy:

- Anh hai..

Ồ, người thương à.

- Em... chuẩn bị về. Tại đói quá nên ghé quán ăn một chút.

Ừ, sự thật là đói quá nên ghé quán ăn mà. Tôi chuyển ánh nhìn sang chỗ khác để Diệp tự nhiên nói chuyện, vừa hay nhìn hai chiếc xe méo mó nằm ở một góc mới nhớ ra xe hư. Tôi hươ hươ tay trước mặt Diệp rồi chỉ về phía góc. Con bé quay đầu nhìn hai chiếc xe, rồi nhìn về phía tôi tỏ vẻ không hiểu.

- Kêu anh em đến đón về đi chứ, xe hư rồi tính làm sao? – Tôi nói không thành tiếng với Diệp.

Diệp nhăn mặt, hết nhìn tôi lại nhìn về hai chiếc xe, cuối cùng nó cũng nói qua điện thoại với người thương rằng xe em bị hư không thể về được, anh đến đón.

Diệp cúp máy tôi cũng đứng dậy trả tiền rồi chuẩn bị về.

- Đợi anh em đến đưa chị về. – Diệp giữ tay tôi lại, con bé nhỏ xú giọng nói.

Chúa ạ, tự dung con không quen với Diệp như thế này. Nhưng thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn rất đáng yêu.

- Không cần, nhà chị gần đây, giờ chắc mẹ cũng chờ ở nhà rồi. Ở đây đông người bọn kia có bắt gặp cũng không dám làm gì đâu, em một mình chờ anh trai em đến đi.

Nghe tôi nói như vậy nó cũng đành thả tay tôi ra, sau đó cũng không nói gì. Tôi kéo lấy chiếc xe biến dạng của mình, tôi vẫy tay với nó:

- Bye!

- Xin lỗi chị ạ...

Tôi cười.

- Cũng cảm ơn chị ạ.

- Ồ.

Con gái nhạy cảm, dễ hiểu lầm, dễ tổn thương nhưng như vậy mới là con gái, và đó là quyền của con gái.

Tôi dắt xe đi dưới ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo, nghĩ đến người thương và em gái anh ấy không khỏi bật cười. Vấn đề của hai anh em nhà đây không phải chỉ là chuyện con con thôi sao? Nhà có anh trai, em gái rắc rối thật.

Tình cảm ấy mà, cho dù là tình yêu hay tình thân đều giống nhau cả - không phải cứ không nói ra là không yêu, không thương, không phải cứ giảm bớt một vài hành động có nghĩa là yêu thương cũng giảm bớt.

Chỉ trách người không hiểu người thôi. Chỉ trách người với người thiếu tin tưởng nhau thôi.

Tôi nằm dài ra bàn, một môi thở dài mấy hơi liền. Người thương ngồi đối diện ngắt từng cọng rau thơm bỏ vào tô phở, đẩy về phía tôi.

- Ai bảo em cứ hồn treo ngược cành cây trong tiết thầy Đẹp làm gì.

Phải, là như vậy đó, lớp tôi lại phải học luôn cả giờ ra chơi, tôi phải viết bản kiểm điểm bốn tờ A4 vì làm trò con bò trong tiết của thầy Đẹp. Tất cả cũng chỉ vì em gái của anh ấy.

Tôi dù sao cũng ăn muối nhiều hơn con bé ấy 12 tháng mà lại dễ dàng lọt vào cái bẫy của nó. Việc nó và á khôi tranh một thằng ở hành lang khu thực hành là kế hoạch của nó, nó biết tôi đến đó nên diễn một vở thiết đẹp với á khôi xinh đẹp để máu lạnh chanh trong tôi nổi dậy, tìm đến Mắt Cười, lên Confession, gặp nhau ở chiều mưa hành lang khối 10,... tất cả đều là con bé bày ra.

Đáng sợ như vậy đó, mục đích chỉ là để anh nó quan tâm đến nó như xưa thôi. Tôi ít có mất mặt mà, bị một con nhóc dốt mũi đẹp mặt.

- Ăn đi, lần sau chú ý học hành vào. Thầy phạt cũng đúng, em nên bỏ cái tật cứ ngơ ngơ ngác ngác đi, anh không muốn con anh sau này y chang em đâu.

Tôi mím môi bức dọc nhìn anh, thật ra là có hơi ngại trước lời nói thẳng thắn của anh, nhưng mà có cần phải như thế không chứ?

Thấy tôi như vậy, anh khẽ cười xoa đầu tôi một cái, nhỏ nhẹ nói:

- Ăn đi. Anh đi lấy cơm.

- Anh ăn cơm à?

- Anh lấy cho Diệp.

À, con bé ăn uống có khoa học còn gì.

Anh trở lại mua đồ, tôi ngồi gắp mấy đũa phở vào miệng. Tức thì tức chứ cũng phải ăn.

Lúc anh trở lại thì Diệp cũng vừa xuống căn tin.

- Diệp xuống ăn cơm hả? – Tôi ngẩng đầu nhìn Diệp, cười một cái thật tươi hỏi thăm.

Diệp nhìn tôi, sau đó nhận cơm từ tay người thương, sau đó nó bảo với anh sang bàn khác ăn, sau đó bỏ đi.

Nó lại quăng cho tôi một mớ bơ được mùa.

Tôi ngậm dừa nhìn về phía bàn Diệp ngồi, thật muốn dạy dỗ cho nó một trận. Con bé láo quá mà!

- Ăn đi, đừng nghĩ đến chuyện hắt nước vào mặt nó nữa, em có làm được đâu mà.

Tôi méo mặt, đập mạnh đôi dừa xuống bàn âm ỨC nhìn anh:

- Đừng quan tâm đến em nữa!

Anh chỉ cười, sau đó cúi đầu ăn phần ăn của mình, thật sự không quan tâm tới nữa. Liếc mắt về phía bàn Diệp ngồi, con bé ấy cũng cười, rồi cũng ăn phần ăn của nó. Thiệt không hổ danh là em gái anh.

Chúa ạ, anh em nhà này thiệt quá đáng! Kiếp trước con đã làm gì để bây giờ bị như thế này chứ?!

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái Của Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.